

РЕШЕНИЕ

№ 19083

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА
АНГЕЛОВА

при участието на секретаря СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА АНГЕЛОВА
Гражданско дело № 20221110111464 по описа за 2022 година

Предявен е установителен иск с правно основание **чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 240 от ЗЗД и чл. 86, ал.1 от ЗЗД** за установяване дължимостта на сумата от 3 500,00 лева, частично предявена от сумата в общ размер на 13844, 76 лева главница по Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год., ведно със законна лихва върху главницата, считано от предявяване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК – 03.08.2021г. до окончателното плащане и сумата от 918,75 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 29.08.2018 год. до 03.08.2021г..

Ищецът–„ЕОСМ” ЕООД излага в исковата молба, че на 29.08.2008 год. между „Стопанска и инвестиционна банка“ АД /„Сибанк“ АД/ и ответника В. Б. С. е сключен Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год., по силата на който на последната е отпуснат кредит в размер на 15 000 лева. Твърди, че за ответника е възникнало задължението да погаси заема на 120 анюитетни вноски, а срокът на кредита бил уговорен до 29.08.2018 год. Поддържа, че ответницата е престанала да заплаща вноските по договора. Сочи, че на 28.09.2012 год. между него и „Сибанк“ АД е подписан Договор за продажба и прехвърляне на вземания, с предмет вземания към ответницата. Поддържа, че на 03.08.2021 год. е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, съдът е издал заповед за изпълнение, ответникът е възразил в срок срещу издадената заповед за изпълнение, указано му е да предяви иск за установяване на вземането си, което обуславя правният му интерес от предявяване на иска. Моли съда да постанови решение, по силата на

което да признае за установено, че ответникът му дължи, както следва: сумата от 3500 лева, представляваща главница от общо заявена претенция в размер на 13 844,76 лева, ведно със законната лихва за забава считано от 03.08.2021 год.-датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното плащане и сумата от 918,75 лева, представляваща лихва за забава за периода от 29.08.2018 год. до 03.08.2021 год. Претендира разносните сторени в заповедното и настоящото производство.

Ответникът–В. Б. С. е депозирала в срок отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва, че вземането на ищеца е било прехвърлено от цедента „Сибанк“ ЕАД, тъй като попада в изключенията предвидени в т. 2.6.1. Прави възражение за изтекла погасителна давност на претенциите.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на заявление от 03.08.2021 год., подадено от „ЕОСМ“ ЕООД е издадена заповед за изпълнение на парично вземане по гр.д. № 45616/2021 г. по описа на Софийски районен съд, с която е разпоредено на В. Б. С. да заплати на „ЕОСМ“ ЕООД сумата от 3 500 лева, представляваща главница по Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год., сключен между нея и „Сибанк“ АД и сумата от 918,75 лева, представляваща лихва за забава за периода от 29.08.2018 год. до 03.08.2021 год., ведно със законната лихва върху главницата считано от 03.08.2021 год. до окончателното плащане. В срока по чл.414, ал.2 от ГПК длъжникът е депозирал възражение срещу заповедта, поради което съдът указал на заявителя, че може да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок, като довнесе дължимата държавна такса. Съобщението за така постановения съдебен акт било надлежно връчено на заявителя, като настоящия иск е предявен в указания срок.

С договор за прехвърляне на парични вземания от 28.09.2012 год. сключен между „Сибанк“ ЕАД, в качеството му на цедент и „ЕОСМ“ ЕООД, в качеството му на цесионер, „Сибанк“ ЕАД е прехвърлил на ищеца вземането си към В. Б. С., произтичащо от Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год., видно от Приложение №1 към договора. Съгласно чл.5.2 от договора ценетът дава съгласието си и упълномощава цесионера, след заплащане на цялата цена по договора, да уведоми длъжниците от името на цедента съгласно условията на чл. 99, ал.3 от ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземането. Прието като доказателство по делото е Потвърждение за извършена цесия на парични вземания на основание чл. 99 от ЗЗД от 01.11.2012 год., от което се установява, че извършената цесия е потвърдена, че „Сибанк“ ЕАД е получила от „ЕОСМ“ ООД

договорената цена за прехвърлените вземания.

Представено по делото е уведомление за извършено прехвърляне на вземания, с което „Сибанк“ ЕАД уведомява В. Б. С. за извършено прехвърляне, върху което е направено отбелязване, че В. С. е уведомена при отказ на 30.10.2012 год.

Представен и приет като доказателство по делото е Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год., по силата на който „Сибанк“ АД е предоставил на В. Б. С. паричен кредит в размер на 15 000 лева, който е следвало да се издължи в срок от 120 месеца от датата на усвояването му, на анюитетни погасителни вноски, в съответствие с приложения към договора погасителен план. Съгласно чл. 4.1 главницата по кредита се олихвява с годишна лихва равна на сбора на банковия лихвен процент за кредити в национална валута на банката плюс надбавка в размер на 9.60%. Според чл. 5.5 при забава в плащането на месечните анюитетни вноски /главница и лихва/ банката събира, върху неиздължените суми, за времето на забава лихва в размер на договорената по чл.4, ал.1, както и обезщетение за забава в размер на законната лихва.

От приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че сумата от 15 000 лева е усвоена на 29.08.2008 год. по разплащателна сметка с титуляр В. Б. С.. Установява се, че по кредита е погасена сума в общ размер от 10 780,97 лева. Установява се, че размерът на непогасената главница по кредита е 13 844,76 лева, а на лихвата за забава върху претендираната главница от 3500 лева е в размер на 918,75 лева за периода 29.08.2018 год. до 03.08.2021 год..

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

В конкретния случай ищецът твърди, че вземането му произтича от договор за прехвърляне на парични вземания от 28.09.2012 год. Установява се от представения договор, че същият е сключен в писмена форма и съдържа уговорка за прехвърляне на вземането, което произтича от Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год.. Настоящият съдебен състав приема, че ответникът е надлежно уведомен за цедирането на процесното вземане. Връчването на съобщението за сключения договор за цесия от цедента - на длъжника, съгласно изискването на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, има за цел длъжникът да бъде известен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно - да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. Ето защо и с цел гарантиране на сигурността на длъжника да изпълни именно на овластения кредитор по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД, нормата на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД изисква уведомяването за сключения договор за цесия да бъде извършено от предишния кредитор-цедент. Няма пречка обаче, цесионерът да бъде упълномощен от цедента за извършването на тези действия. В конкретния случай, доколкото няма данни В. Б. С. да е получила уведомлението за извършената цесия

преди предявяването на иска, то съдът приема, че следва да се счете, че това е станало в хода на процеса. Както бе посочено, ищецът - цесионер е изрично упълномощен да извърши уведомяването по чл. 99, ал. 3 от 33Д. Предвид съдържащите се в подадената от него искова молба данни за сключване на договора за цесия, както и прилагането на препис него по делото, следва да се приеме, че с получаването на преписа от исковата молба ответникът е уведомен за цедирането на вземанията срещу него, като това обстоятелство следва да бъде зачетено на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК. В този смисъл е и константната съдебна практика- постановените по реда на чл. 290 от ГПК: Решение № 78 от 09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г. на II ТО на ВКС и решение № 109 от 13.07.2016 г. по т. д. № 1050/2015 г. на I ТО на ВКС. И на последно място следва да се посочи, че ответникът –длъжник може да възразява успешно за липсата на уведомяване само ако едновременно с това твърди и доказва, че до момента на уведомяването е изпълнил задължението на предишния кредитор или на овластено от този кредитор лице по смисъла на чл. 75, ал. 1 от 33Д. В конкретния случай такова възразение не е заявено.

На следващо място съдът приема и че процесното вземане съществува. За да достигне до този извод съдът се съобрази и с приетия като доказателство по делото Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год. Предвид изложеното съдът приема, че е установено, че с договора за цесия е прехвърлено съществуващо вземане. Следва да се посочи и че срокът за погасяване на задължението по договора за кредит е изтекъл на 29.08.2018 год., преди депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. На следващо място от заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че сумата от 15 000 лева е усвоена на 29.08.2008 год. по разплащателна сметка с титуляр В. Б. С., като към 03.08.2021 год. остатъкът от непогасената гладвинца по кредита възлиза на 13 844,76 лева и 918,75 лева-лихва върху претендираната частично главница в размер на 3500 лева. По делото не са ангажирани доказателства от страна на ответникът за извършено плащане, което мотивира съда да приеме, че предявения иск за главница в размер на 3500 лева е основателен и доказан, и следва да се уважи така както е предявен.

Основателността на предявения иск с правно основание чл. 422, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 99 от 33Д предполага и основателността на предявения иск с правно основание чл. 86 от 33Д, доколкото се претендира обезщетение за забавено плащане на парично задължение. Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал.1 от 33Д, когато изпълнението на паричното задължение е следвало да стане в определен срок, то длъжникът изпада в забава след изтичането му. В случая не са ангажирани доказателства за погасяване на дълга в срок, поради което и след като взе предвид заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза съдът приема, че размерът дължимото обезщетение за периода от 29.08.2018 год. до 03.08.2021 год. е в размер на

918,75 лева, поради което предявеният иск следва да бъде уважен така както е предявен.

По възражението за изтекла погасителна давност, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок, а съгласно чл. 111 от ЗЗД, с изтичането на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, лихви и за други периодични плащания като давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

В конкретния случай съдът приема, че вземането на ищеца би се погасило с изтичането на общата петгодишна давност, тъй като не се касае за периодични плащания. Периодично изпълнение е налице, когато и двете страни изпълняват периодично насрещни задължения, при което фактически се касае до множество или периодични насрещни взаимни задължения и на двете страни, т.е. следва да са налице повтарящи се еднородни задължения през определен период от време. В настоящия случай не се касае за договор с периодично изпълнение, тъй като липсва изискуемата съвкупност от множество насрещни изпълнения – задължението на кредитора е еднократно, а именно да предостави на ответника сумата по договора за банков кредит, а на ответника – да заплаща в уговорени срокове съгласно погасителен план размера на кредита. В случая е налице съгласие на кредитора да приеме изпълнение на задължението на части, поради което съдът приема, че не са налице периодични плащания и важи общата петгодишна погасителна давност. В случая ищеца претендира вземане за главница до 29.08.2018 год. /дата на която срокът на договора е изтекъл/. Видно е, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е депозирано в съда на 03.08.2021 год., поради което съдът приема, че давността за предявяване на претенцията на ищеца не е изтекла, а възражението на ответникът е неоснователно.

Възражението на ответниците за изтекла погасителна давност на претенцията за лихви също е неоснователно. Както беше посочено по-горе заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е депозирано в съда на 03.08.2021 год., а претенцията на ищеца е за периода от 29.08.2018 год. до 03.08.2021 год. т.е. и доколкото е приложима разпоредбата на чл. 111, б. „б“ и б. „в“ от ЗЗД, то вземането на ищеца ще са погаси за периода, предхождащ 03.08.2018 год..

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените в настоящото производство разноски в размер на 451,62 лева и и сумата от 88,38 лева, представляваща сторените разноски по гр. д. №45616/2021 год. по описа на СРС, 75 с-в., съразмерно с уважената част от притенциите.

Воден от горното

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искиове с правно основание на основание 422, ал.1 от ГПК във вр. с чл. 99 от ЗЗД вр. с чл. 86 ал.1 от ЗЗД, че **В. Б. С.**, ЕГН *****, с адрес: гр. ///// **дължи** на „ЕОСМ” ЕООД, ЕИК /////, със съдебен адрес: гр. /////, чрез адв. П сумата от **3500 лева три хиляди и петстотин лева**), представляваща дължима по Договор за потребителски кредит без поръчители № РК08010178/29.08.2008 год. от общо заявена претенция в размер на 13 844,76 лева и сумата от **918,75 лева (деветстотин и осемнадесет лева и седемдесет и пет стотинки)**, представляваща лихва за периода от 29.08.2018 год. до 03.08.2021 год., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението в съда-03.08.2021 год. до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по гр.дело № 45616/2021 год. по описа на СРС, 75 с-в..

ОСЪЖДА В. Б. С., ЕГН *****, да заплати на „ЕОСМ” ЕООД, ЕИК ///// на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от **451,62 лева (четиристотин петдесет и един лева и шестдесет и две стотинки)**, представляваща сторените в настоящото производство разноси, както и сумата от **88,38 лева (осемдесет и осем лева и тридесет и осем стотинки)**, представляваща сторените разноси по гр.д. №45616/2021 год. по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____